

GULDKORN från skrifter av N.P. Wetterlund

Citat från Andens Lag, Guds vredes skålar, Jesu lära, Uppsatser och tankar, De sju domstolarna och De tre fasta frälsningsorden.
Citaten har sammanställts och rubricerats av Klas L.

Innehåll:

1. Om den kristna vägen	1
Vad kristendomen inte är, och vad den är!	1
Jesu lära	1
Kristi väg.....	1
2. Om Guds lagar och livets lagbundenhet	1
Om det första budet - att tillbe Skaparen eller det skapade ..	1
De två viktigaste buden.....	1
Allmänt om Guds bud.....	2
Om naturlagar, samvetet och Guds bud.....	2
Om Guds bud och budlösheten.....	2
Gudlöshetens resultat	2
3. Om människans livsvillkor	3
Om lydnad till Guds vilja.....	3
Om att söka i böcker och system	3
Om människans upp- och nervändhet.....	3
Om klyvningen mellan huvud och hjärta; syster Sälla och syster Rätta	3
Om människans grundsår, korssåret.....	4
Om korssåret	4
Om gudaktighet och goda gärningar	5
Om sambandet mellan liv och lära	5
4. Den nödvändiga självkänndomen	5
Om självkänndom	5
Om den trånga porten.....	5
Om Bergspredikans port-skola.....	6
Om självvärdering, självöverskattning och självförgudning....	6
Om våra svaga sidor.....	6
5. Människans växt och utveckling	7
Min dag.....	7
Livets skeden.....	7
Kom! – Bort!.....	7
Synd och stöld från Gud.....	7
Själviskhetens slutresultat.....	8
Livets skola i vardagen.....	8
Min broder.....	9
Om övervinnandet.....	9
6. Om egot	10
Om egots eller syndsjälvets död	10
Om den falska medelpunkten.....	10
Om bundenheten vid jorden	10
7. Vilddjuret och det onda	11
Om det ondas funktion och syfte	11
Om det ondas verkliga gestalt.....	11
Om trolldom	11
8. Om förfalskningen av kristendomen	11
Om den falska kristna vägen.....	11
Det budlösa evangeliet.....	12
Om falsk säkerhet	12
Om lättlivet.....	12
Om den budlösa nåden.....	12

Om falsk kristendom	13
Guds frälsningsplan och förfalskningen av denna	13
Om tidsenlig kristendom och gränsen mellan Lamm och vilddjur	13
9. Livsvisdom	14
Om den sanna glädjen	14
Om denna tids ytlighet och pladder	14
Om livets nyckel	14
Samvetet och livets sanning	14
Om offerlagen och livets mening	14
Om vetekornsgåtan	15
Om vishetens fruktan och hälsosam oro	15
Behovet av stillhet	15
Om att tillbe Skaparen med läpparna	15
Om helighet och Herrens heliga	15
Om sjukdomars viktiga funktion	16
10. Om framtiden och värdet av profetior	16
Om profetior	16
Om profetians ande och den visshet som är en oändligt dyrbar skatt	16
Om tusenårsriket	16
11. Om vetenskap	17
Om förstånd och sant vetande	17
Om de bevis människan vill ha	17
Om besatthet och drakens existens	17
12. Att tiga eller tala	18
När människan måste tala	18
När kritiken vilar på falsk grund	18
13. Det kristna livet och kyrkan	18
Om att dra människor till kyrkan	18
Om sann och falsk kristendom	18
Om bergskyrkan – den enda kyrka som kan frälsa folket ...	18
Om Solkvinnan och Bergsförsamlingen	19
14. Om den yttersta tiden	19
Att stå pelare under den onda tiden	19
Om Harmageddon - världens och den enskildes	19
Människan – demonrikets verkliga gud	20
Om det sjunde världsriket som är demonriket	20
Drakens strid mot de kvarblivna ättlingarna	20
Om den yttersta följden av egenviljan	21
Varför Gud måste överge världen	21
Om de förstabudsevangelisterna som skall komma	21
15. Om Gud och samarbetet med Gud	22
Om samarbetet mellan Gud och människan	22
Ensam med Gud	22
Om nödvändig underkastelse under Gud	22
Om Gudsnamnet "Jag är"	22
16. Om bön	22
Om böneämnet på det stora bönemötet	22
När behovet av Bergspredikans rättfärdighet blivit ett livsbehov	23

Skrifterna kan beställas från N.P. Wetterlunds Skriftkommittés hemsida www.npwetterlund.se. Där kan även Andens Lag laddas ner gratis som pdf-filer, en pdf-fil för varje kapitel. Citatreferenserna till Andens Lag anger både sidorna i den tryckta bokutgåvan och motsvarande kapitel och sidor för pdf-filerna.

1. Om den kristna vägen

Vad kristendomen inte är, och vad den är!

Kristendomen är intet drömliv, intet känslöfrosseri, ingen dådlös dvala. Den är karaktärsbildning, organisk livsutveckling, där allt följer växandets lagar. Evangelium är ett ljuvligt och glatt budskap om att kunna bli va och vara en verklig människa.

(Uppsatser och tankar s. 33)

Jesu lära

Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära, men den som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig och orättfärdighet är icke i honom. Alltså tvenne saker: han sökte aldrig sin *egen* ära; han sökte alltid *Guds* ära: han sökte aldrig *sig själv*, han sökte *Gud* i allt. Eller: han förnekade sig själv och bejakade Gud. Eller han avdog ifrån sig själv och levde inför Gud. Eller han utestängde ifrån sig all orättfärdighet och var sannfärdig, så att hans liv, på varje punkt, sammanföll med Guds vilja. Korteligen: läxan var ett *nej* och ett *ja*, ett nej till den egna viljan och ett ja till Guds vilja i allt. (Anm. Detta nej och ja äro blott två sidor i samma sak.)

(Jesu lära s. 8-9)

Kristi väg

För Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap. Och någon annan väg till Gud finns icke. ”Min kalk skolen I dricka”. Alla andra vägar äro missledande människensvägar. Genom drakens gap till Gud och hans tro – det är av ålder de heligas väg. Dock så glömd och föraktad den är.

(Andens Lag, s. 1159 & pdf Kap. 12, s. 17)

2. Om Guds lagar och livets lagbundenhet

Om det första budet - att tillbe Skaparen eller det skapade

Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: “*de hålla Guds bud*”. Och hela Uppenbarelseboken välver sig blott omkring detta: “*Här stå de som hålla Guds bud*”. Det är mot dem som draken för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga är budens väktare.

Världsstriden är innerst striden om det första budet. Och den evigt avgörande striden på jorden står blott om det första budet: huruvida människan skall tillbedja skaparen eller det skapade. Och du ser redan nu hur allt rustar sig till den striden. Hela mänskligheten samlar sig allt tydligare i två läger: för eller emot det första budet. Och i den striden kommer hela den förstabudslösa världen att kasta sig över alla dem som fasthålla det första budet. Och det kan du se redan nu; och därav ana vad som stundar.

(Andens Lag, s. 309-10 & pdf Kap. 5, s. 56)

De två viktigaste buden

”*Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd*” (Luk 10:25-28). Detta är evangeliets sekundliga grundbud, grundliv och grundgärning. ”*Och du skall älska din nästa såsom dig själv*.” Detta är evangeliets sekundliga följdbud, följdliv och följdgärning.

Detta är evangeliets tvenne bud, som innefatta icke blott Guds tio bud,

utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den firsidiga all-kärleken till Gud; allthjärte-, allsjäls-, allkrafts-, och alltförstånds-kärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De är de ”tu buden”, kärlekens första och andra bud (Matt 22:38-40).

(Andens Lag, s. 42 & pdf Kap. 1, s. 25)

Allmänt om Guds bud

I Guds bud ligger Guds himmel – utanför Guds bud ligger helvetet.

Allt väl på vår jord flyter ur hållna bud – allt ve på vår jord flyter ur brutna bud.

På Guds bud hänger det. Budhållning gör världen till Guds rike; budsläppning gör världen till Satans rike, över vilket vredens blixtar flammor och vredens åskor ljungar och som läggs i spillror av vredens jordbävning.

(Guds Vredes Skålar s. 14)

Om naturlagar, samvetet och Guds bud

I allt skapat har Gud nedlagt naturlagar för dess normala bestånd och utveckling. Hos människan är dessa lagar framför allt Guds bud, som är skrivna i hennes hjärta, varom samvetet bär vittne. Och de kan aldrig utplånas, blott till en tid nedtystas. De ligger i hjärtedjupet, även då hjärtat är ett vilddjurshjärta.

(Guds Vredes Skålar s. 20)

Om Guds bud och budlösheten

Människorna är besatta. Guds bud är försvunna. Sanningen är utrotad eller fördärvad hos miljoner även i vårt folk. Gudlöshet, och lögn, list och bedrägeri, hat och förtryck är deras liv. Mot-buden är deras bud, vildviljan deras lag, orättfärdigheten deras triumf. Och under allt detta rasar ännu den evangeliska skökan i vårt land mot Guds bud, såsom om själva den onde sutte i dem.

Hela detta folk- och världsfördärv flyter ur Guds brutna bud. Det budlösa evangeliet har uttorkat Euftrat och banat väg för laglöshetens barbarer. I den budlösa nådens spår rycka härarna fram. På den förstabudslösa trons väg tåga paddorna in.

(Andens Lag, s. 1058-59 & pdf Kap. 10, s. 87)

Gudlöshetens resultat

I paddömet ha vi alltså många goda saker. Men detta goda vidlåtes av ett grundligt fel. Paddprofetens sanning om människan är blott en halvsanning. Ty han ser i henne endast en jordevarelse och uppfostrar henne blott för jorden. Och så blir hon den fulländade och glänsande paddan. Och den i sig själv nyttiga och härliga kulturen blir för henne ett träsk, då den tages i tjänst blott för jordiska syften och för en grövre eller finare njutning. Felet är förstabudslösheten, gudlösheten.....

Förstabudslös kultur -- se, där himmelriket!

Förstabudslös vetenskap -- se, där evangeliet!

Människan blott en jordevarelse -- se, där målet!

Och människan vorden padda -- se, där resultatet!

(Andens Lag, s. 955-56 & pdf Kap. 10, s. 24)

3. Om människans livsvillkor

Om lydnad till Guds vilja

Den (gudsviljan) är i varje livsskede den enda kanalen mellan Gud och mig. Genom den strömmar oavlåtliga en flod av nåd och välsignelse in i hjärta och liv. Blott den får stå öppen. Och den hålles öppen genom lydnad. Men olydnad sluter den. Och då torkar och förtvinar allt.

Denna gudsvilja är inlagd i ett dagligt stycke kors. Bryter därför upp ett dagligt stycke egenvilja, som ofta vill slå sig lös och göra sig en bekvämare väg. Den kräver alltså ett dagligt stycke död från själv- och egenlivet.

(Uppsatser och tankar, s.14)

Om att söka i böcker och system

Alltså: var ligger nyckeln? Svar: i hjärtat, i viljan. Sök den då aldrig i de lärdes skolor, i böcker och system. Den finns icke där. Den ligger dig mycket närmare än så och är av mycket högre rang än så. Varje människa bär den på sig eller rättare: uti sig.

(Jesu lära, s. 17)

Och om en sådan (sanningsmänniska) sade Herren inför Pilatus: Den som är av sanningen, han hör min röst. Alltså: Vad är nyckeln? Svar: den är liv. Eller rättare: den är hunger och törst efter liv, efter att kunna göra Guds vilja, att kunna säga nej till allt ont och ja till allt gott, hunger och törst efter att kunna leva. Men hunger och törst är ju liv, ty blott en levande kan hungra och törsta.

Så sök då aldrig denna nyckel på bokhyllan eller på "rabbinernas" läppar. Ty nyckeln till liv är liv. Endast livet ser livet; endast liv förstår liv. Blott ett nyckelhjärta fattar Jesu hjärta.

(Jesu lära, s. 18)

Om människans upp- och nervändhet

Människan har alltså blivit vilddjuret, odjuret, rovdjuret, som ryckt sig själv och hela skapelsen från Gud och lever på rov för rov.

Och denna vilddjursnatur, som har många grader ända ned till fullkomlig satanslikhet och draktillbedjan, har genomträngt hela mänskligheten, blivit en härskande naturlag, syndens och dödens lag (Rom 8:2), som konungsligt råder över "alla stammar, folk, tungomål och folkslag".

Vilddjuret är vad Paulus kallar köttet. Människan skulle vara en ande med underlydande själ och kropp, men har istället blivit en kropp med underlydande själ och ande. Hon har blivit upp- och nervänd. Kroppen har kommit ovanpå och blivit allt, såsom hos djuret. Livets tyngdpunkt är flyttad från anden ned i köttet. Och så har hon blivit kött. Och såsom sådan kan hon varken se eller ingå i Guds rike. Hon är köttets träl i grövre eller finare form.

(Andens Lag, s. 59 & pdf Kap. 2, s. 2)

Om klyvningen mellan huvud och hjärta; syster Sälla och syster Rätta

Sanningen förlägges till huvudet blott; hon visste vad hon borde, men hon gjorde, vad hon icke borde. Så skildes huvud och hjärta, veta och vara, teori och praktik.

Och vidare: Två händer har den utvärtes människan, två händer har den invärtes: med dem kan hon mottaga Gud och evigheten. De är behovet av salighet och behovet av helighet: det tvåsidiga grundbegäret i ett människo-hjärta. Det skall en gång mättas. Hjärtearmarna skola i evig kärlek omsluta den salige och helige Guden: salig och helig är den

som har del i den första uppståndelsen (Upp 20:6)

Men detta tvåsidiga grundbehov är den ömtåligaste och viktigaste punkten i hela Guds skapelse. På den punkten hänger hela mänsklighetens öde; från den punkten tar hela världen sin färg. Allt beror därpå, om detta dubbelbegär får sitta ihop som två sidor i samma blad; så att människan söker sin salighet, sin glädje, sin lycka, allt sitt goda *inom* helighetens och rättfärdighetens gräns, och att hon söker sin helighet och rättfärdighet *inom* salighetens och gudskärlekens gräns. Men frestaren visade en väg till salighet *utanför* denna gräns, att bli gudalik utanför och emot Guds vilja. Den vägen gick människan. Och då lösslets behovet av salighet från behovet av helighet: hjärtat skars itu i dess rot. Så skildes dubbelbegäret, tvillingsyskonen. Låt oss kalla dem Sälla och Rätta. Och nu börjar de sina långa, tunga, tusenåriga irrfärder i livets ökenvärld: syster Sälla söker sällhet där sällhet *icke* finnes och syster Rätta söker rätthet, där rätthet *icke* finnes, ty sällt är sällt blott då det är rätt; och rätt är rätt, i högsta mening, blott då det är sällt. Men – I landsflyktiga systrar från evighetens värld! –

I återfinnen varandras i Jesu hel-hjärta på korset – men också blott där!

(Jesu lära, s. 32-33)

Om människans grundsår, korssåret

Så fick då människan genom synden tvenne djupa sår: såret mellan veta och vara, och salig-vara och helig-vara: hon blev halshuggen och hjärtekluven. Det förra såret är vågrätt, det senare lodrätt. De bildar tillsammans ett kors: korssåret. Detta är människans grundsår, hennes dödssår. Det är den stora sårmodern, från vilken alla sår, allt lidande, alla tårar stamma på vår jord.

(Jesu lära, s. 33)

Om korssåret

Ett vandrande lik sprider jag en förpestande likstank överallt var jag går. Jag kan väl en liten tid njuta av mitt själviska liv som en fladdrande fjäril, men det bär döden i sig. Det kan väl blomstra likt förgängliga blommor på marken, men då de blommat ut, då har det som dessa nått sitt slut. Vad är mitt liv? Blott spillrorna av mitt liv och blott sländans korta liv; och därefter ett liv utan liv.

O människa, vadan all din oro? Varför kan och törs du inte vara riktigt stilla och ensam med dig själv och din Gud en enda timma? Varför? Ack, du har sårfeber, du yrar, ditt liv är en sårfeberyra.

O, mänsklighet, vad är du? Ett sargat inflammerat släkte; och därför sargar du så mycket. Otaliga som sandens korn äro dina sår; och de har alla sin rot i korssåret. Därav alla dina krig, partier, uppror, klasskamp och ändlösa strider. Vore du läkt i ditt bröst, då vore allt läkt i din värld.

(Jesu lära, s. 35)

Så är döden syndens lön. Då människan bryter livsbandet med Gud, då lossnar alla livsband i hennes varelse och därmed så småningom i hennes värld. Då hon gör uppror mot Gud, då gör allting uppror mot henne. Hon blev ett själviskt själv i förhållande till Gud; och till straff fick hon det, att hon blev uppfylld av lika många ”själviska själv”, som hon har sinnen, krafter och förmögenheter i sin varelse. Själens död är den i själslivet genomförda själviskheten.

Synd är stöld. Genom själviskheten rycker människan sig själv från Gud och kastar sig över sig själv och denna världens goda som ett rov. Hon stjälar från Gud och till straff får hon det, att hon blir uppfylld av tjuvar, som stjälar av henne hela tjuvgodset. Genom synden tror sig människan göra ett gott kap; men inom sig bär hon kapare, som kapar av henne hela kapet. En fruktansvärd ironi: människan rövar från Gud;

och allt vad hon rövar faller i rövarehänder. Synden straffar sig själv.
(Jesu lära, s. 35)

Om gudaktighet och goda gärningar

Gudaktigheten består alltså i att göra Gud till sin Gud av allt, icke halvt hjärta, eller i att älska Gud av allt, icke halvt hjärta. Alltså hänger min gudaktighet (och därmed också min frälsning) på detta förstabuds-allt.

Förstabudsgärningen är alla goda gärningars livsväsen. Utan den göres ingen god gärning, men med den göres alla goda gärningar ledigt och lätt. Ty gör jag Gud allena till min Gud, då är Gud med om att göra varje min gärning.

(De tre fasta frälsningsorden, s. 32)

Om sambandet mellan liv och lära

Sådan människan är, så gör hon sin lära. Jordisk och oandlig som skökan är, gör hon överallt läran jordisk och oandlig. Och så fördärvar hon alla folk.

(Andens Lag, s. 171 & pdf Kap. 4, s. 38)

4. Den nödvändiga självkänndomen

Om självkänndomen

Människa, du måste i Andens skola lära dig att se draken hos dig själv och hos andra och i hela världen. Och då ser du denna förskräckliga syn: *Hela världen är i den ondes våld* (1Joh.5:19)

(De tre fasta frälsningsorden, s. 9)

Men nu är den individuella syndakänndomen oupplösligt förenad med universell syndakänndomen. Ty individen är en medlem i folkets och mänsklighetens organism. Såsom sådan är han medskyldig till folkets och mänsklighetens synd. Denna fasansfulla medsynd och medskuld framställde Kristus för judarna. ”Sakarias, som ni dräpte”, sa han (Matt 23:35). Men Sakarias dräptes ju flera hundra år innan dessa judar föddes. Och dock var de hans dråpare. Hur var detta möjligt? Jo, de voro andliga barn av hans dråpare. De hade samma ande och sinne, som *de* hade, vilka dräpte honom. Och hade de varit närvarande vid dråpet, så hade de deltagit däri eller åtminstone icke sökt förhindra det. Och så voro - inför Gud – även de hans dråpare.

Alltså, o människa, om du har samma världs- eller skökosinne som de judar hade, vilka stod inför Kristus, då har även du dräpt Sakarias, ja, dräpt alla de mångtusen heliga som blivit dräpta på jorden allt ifrån Abel och intill denna dag.

(De tre fasta frälsningsorden, s. 7-8)

Om den trånga porten

Så är Bergspredikan den trånga porten och den smala vägen. Men det gäller allt Guds ord sade vi. Först är det trång port och därefter smal väg. Först står det utanför och bereder rum åt sig i hjärtat. När det rummet blir färdigt, då går det in i detsamma. Eller: Herren går först vid vår sida, men när väg blivit banad för ärones konung, då drager han in. Detta är den lilla bibelns nådeordning. Och hur enkel är den icke!

(Jesu lära, s. 66)

Vi skola alltså börja **nu** att fly allt det som vi inser vara ont och göra allt det som vi inser vara gott. Och detta just där vi är ställda i livet. Och

när vi så börjar göra Bergspredikan, då börjar den bli vår port. Den gör det snart trångt. Adam vill ha lösa tyglar: vitt och brett. Bergspredikan klämmer åt om hjärta, vilja och alla sinnen och lemmar. Ja, den gör det förr eller senare så trångt, att vi aldrig kommer igenom med livet. Den bokstavligen klämmer ihjäl oss till vår gamla människa, vårt själviska jag. Och detta är nödvändigt, ty det förutan gives ingen frälsning. Den gamle Adam måste dö, om den nye Adam ska kunna bo i hjärtat. Men då den klämt ihjäl oss, då byter den plats. Den försvinner som port och går in i hjärtat som ett nytt liv. Nu blir Bergspredikan den smala vägen. Nu kan vi göra den, icke trälaktigt utan av hjärtans lust; vi kan vandra den i dess egen kraft.

(Jesu lära, s. 66)

Om Bergspredikans port-skola

I Bergspredikans port-skola får man en sådan självkänedom, att man kan lägga handen på sin bibel och inför Gud och hela världen svärja och säga: så sant mig Gud hjälpe till liv och själ – jag kan icke göra en enda av Bergspredikans gärningar, så som den bör och måste göras. Allt, även det bästa är orent. Hela livet från hjärteroten ända ut till fingerspetsar och tår är livlöst, snedvridet, själviskt, jordiskt, köttsligt, förbannat. Det har genom synden fått en falsk medelpunkt. Allt kretsar omkring mig själv. Jag söker mig själv i allt, även i mina bästa verk. Och jag begynner att få hemska känningar av, att här i min falska mitt, i min egenvilja, ligger helvetets frö och en fasansfull möjlighet att behålla mitt liv, sätta mig fast i mig själv och därmed mista mitt liv och gå evigt förlorad (Matt 16:23-26).

(Jesu lära, s. 69)

Om självvärdering, självöverskattning och självförgudning

Det finns ingenting som så förstör en människa som en falsk och sig överskattande andlighet. Det se vi tydligt på den judiska skökan som i Guds namn förde Kristus på korset; och det se vi även på den kristna Stor-Stinntan i Rom som dödat många tusen av Herrens heliga i Guds och Kristi namn. Så fullkomligt förvända bliva människorna genom falsk andlighet. De bliva till slut riktiga djävlar med sken av att vara Guds yppersta tjänare.

(Andens Lag, s. 893 & pdf Kap. 9, s. 133)

Och därför måste Gud låta människan sitta vid det kära själv-bordet och hungra och törsta och gråta. Hon lever ännu väsentligen *i* sig själv och *för* sig själv, och då får hon också leva på sig själv, kalasa på den magra självgeten och gnaga egenviljans gamla höna.

(Jesu lära, s. 73)

Alltså går vägen till segerståndet inför Guds tron *icke utanför* ”den stora bedrövelsen”, utan *igenom* och *utur densamma*. Märk det, och minns det!

(Uppsatser och tankar, Sändebrev nr.7, s. 32)

Vårt liv är oss givet för att givas åt Givaren. Behållet liv är själviskt liv; och själviskt liv är förlorat liv.

(Uppsatser och tankar, Sändebrev nr.13, s. 52)

Om våra svaga sidor

Judas var girig. Och han den girige, blev bäraren av den gemensamma kassan. Hade det då inte varit bättre, att någon av de andra haft hand om den? Nej, han, tjuven, skulle ha daglig tillgång till penningarna. Giv akt, o människa! Sådan är din ställning i livet, att din skötesynd skall få tillfälle. Sådana bli alla dina lägen, att just din svaga sida skall komma

fram, din ömma punkt stöta emot överallt; på samma gång som just dina levnadsförhållanden skola erbjuda de största motvikter och de bästa botemedlen mot *ditt* onda. Judas bar kassan; men han bar den vid Jesu sida och under Jesu förmaningar och andekraft och i goda kamraters sällskap. Vilken girig på hans tid hade sådana medel till räddning från girighetens synd?

(Uppsatser och tankar s. 26)

5. Människans växt och utveckling

Min dag

Frälsningens verk är ett omätligt ”maskineri”, som omfattar himmel, jord och helvete. Allt arbetar på mitt eviga väl. Själve den Svarte måste som i lackande svett knoga därpå. Redan första slaget av utkorelsens klocka uppåddar allt att räcka mig handen (Rom.8:28)

(Uppsatser och tankar, s. 9)

Livets skeden

Var alltså på din vakt för ditt naturliga anlag för den falske Messias. Och märk, huru djupt den syndarten ligger, att du vill draga Herren *in* i ditt syndsjälv såsom dess räddare (på ett eller annat sätt), i stället för att han vill draga dig *ut* ur detsamma och döda det; att du vill draga honom *ned* till dig, istället för att han måste draga dig *upp* till sig: detta hårdnackade sinne, som i det längsta vill ha himlen plus och icke minus världen.

(Uppsatser och tankar, s. 13)

Strypas skall han den gamle uven, kosta vad det nu vill. Här prutas intet, ty det vore ohjälplig undergång, död och fördärv.

Så får människan i olika livsskeden, stycke för stycke, lära in Guds vilja och lära sig av med egenviljan. Och så småningom börjar lärjungen stilla sig, rodna och blygas. Han får se att denna vilja mot vilken han ofta varit upprorisk, är en vis och öm fadersvilja, är själva himlen, idel nåd. Dess skatter upplåta sig allt mer och mer för själen, skatter av evigt liv, eviga ting. Och människan häpnar, smälter ner och ropar: ”min Herre och min Gud!”

(Uppsatser och tankar, s. 15)

Kom! – Bort!

Och märk särskilt hemligheten i detta bort, bort! I samma mån som du ännu hyllar din synd – och detta hyllande ligger djupare än du vet – i samma mån skall du känna syndens boja. Ju mer du ömmar för ditt onda sinne och försvarar ditt arga hjärta, desto djupare skall du doppas i din hjärteavgrund. I den mån världen är dig kär, skall *din* värld anta igelkottsdräkt. Och ju mer behag du har till kött, desto långvarigare blir andens svältkur. Och så mycket som du sluter dig om dig själv, skall ditt syndsjälv bli ett pinohäkte. Allt eftersom du trives i död, skall du smaka dödens galla. Så långt som du gått bort och går bort, så långt skall du stötas bort, att du en gång måste hissna för ditt ”borta”. Petri starka självtrösta och svassiga självhöghet grundlade hans ynkliga svaghet och djupa fall.

(Uppsatser och tankar, s. 18)

Synd och stöld från Gud

Synd är stöld. Genom självskheten rycker människan sig själv ifrån Gud och kastar sig över sig själv och denna världens goda som ett rov. Hon stjälar ifrån Gud, och till straff får hon det, att hon blir uppfylld av tjuvar, som stjäla av henne hela tjuvgodset. Genom synden tror sig

människan göra ett gott kap; men inom sig bär hon kapare som kapa av henne hela kapet. En fruktansvärd ironi: människan rövar från Gud; och allt vad hon rövar faller i rövarehänder. Synden straffar sig själv. Och det är icke blott en tillfällighet, att Herren, då han lider döden, syndens straff, blir ställd i mitten av rövares ogärningsmän. Och det ligger en förfärande sanning däri, att skriften så ofta liknar denna världens människor vid rovdjur; i motsats vartill det säges om Herren, att han aldrig tog sig själv som ett rov (Fil 2:5-8).

(Jesu lära, s. 38-39)

Själviskhetens slutresultat

Och det mål, mot vilket världsfursten leder det onda, är den stora världsupplösningen i det sjunde världariket. "Sprutorna" äro redan nu kraftiga profetior om vad denna ska bli. Vi klagar över upplösningen i vår tid: föräldramakt, husbonderätt, barnalydnad, tjänsteplikt o s v lossnar betänkligt. Men vi står ännu inte ens vid tröskeln till världsförruttnelsen. Överhet, lagar, ordningar, religion, sedlighet, samvete, naturrättfärdighet, kristen- och hedningedygd, folkupplysning, sann bildning och kultur mm är ännu betydande makter. De är de friska floderna och källorna i det stora folkhavet; men de skola bliva till död mans blod, och allt levande i havet dö (Upp 16:3-5); och ve människorna då! I haven så bråttom; I helvetets hantlangare, att få bort allt detta som hindrar, så att den onde kan bli uppenbar (2 Tess 2:3-8). I tron eder ersätta dessa makter med en sk bildning, som icke är något annat än pappersburen runt björnen. I leken nu med elden, men framtidens folk får lida dess flammande glöd, som ingen dödlig kan släcka. Då I haven avsatt Gud och satt människan i hans ställe, då haven I nått edert mål; men detta mål var också världsfurstens mål. Då är själviskheten genomförd till världsdöd, så att den enskilde vägrar det hela sin tjänst; var och en strejkar från Gud, himmel, religion och all rätt och sätter in hela sin kraft på det helas undergång. --- Fröet till allt detta bära vi alla i synd och död, i vårt eget bröst. – Då har fröet vuxit ut och då skall det onda växa människorna över öronen. Men i domarnas eld banas väg för den tusenåriga världshjälpen från ovan.

Världen i stort går i varje tid och på varje ort sin väg mot sitt mål. Men I, så många som ären av sanningen och ännu haven något av öga och öra i behåll, läggen märke till att synd och död äro ett fruktansvärt frö, som icke bör tålas, än mindre odlas, ett frö icke blott till den enskildes undergång, utan till ett fasansfullt världsöde. Och ve var och en som drar strå till den stacken! Söken därför hjälp mot detta onda, och varen behjälpliga att rädda så många som möjligt av denna arma, förblindade mänsklighet! Och hjälp finnes, verklig hjälp ifrån roten, och den finnes hos den korsfäste och uppståndne frälsaren, men också – blott hos honom.

(Jesu lära s. 40-41)

Livets skola i vardagen

Allt följer växandets lagar. Och dem har mästaren angivit i Markus 4:25-29, såsom vi sett. Alltså intet fjäsk, intet fladderviljande eller fladderlöpande, ingen feber! Utan stilla, stadig och ihärdig skolgång just där du är ställd!

Ja, just i *din* koja eller i *ditt* slott, just i *din* syssla, i *dina* sorge- eller glädje-ämnena, i *dina* frestelser, just inne i detta sekundliga *ditt* sitter *din* mästare på katedern och skolar just *dig* i första- och andrabudsordets mottagning och övning.

(Andens Lag, s. 497 & pdf Kap. 7, s. 29)

Kristendomen är intet drömliv, intet känslöfrosseri, ingen dådlös

dvala. Den är karaktärsbildning, organisk livsutveckling, där allt följer växandets lagar. Evangelium är ett ljuvligt och glatt budskap om att kunna bli och vara en verklig människa.

Gå alltså icke och vänta på den "evangeliska knycken", såsom om du med ett "trollspö" skulle förvandlas till ängel. Gå *i skola*, livets skola. Förakta icke dess plikter och otaliga "småbestyr". Genom dem formas hjärtat för evigheten. De är de käril, som den allvise satt utmed din väg. Fyll dem med kärlekens samvete – en osynlig hand samlar in dem i vart och ett nu. De är skottspolarna till himmelens byssus; rätt inslagna är de "helgonens rättfärdighet". Övade som Guds vilja är de hjärtats mat; hållna som Guds bud växer man av dem; åttlydda som fadersråd befäster de släktskapen med honom; gjorda som fadersvilja öppnar de himmelriket; utförda i anden är de sådda i anden, och skörden är – evigt liv.

Förakta icke livets "vardaglighet". I jordens prosa födes himmelens poesi. Plikten är blott en: *kärlek*; plikterna är många – de är hans steg. Livets läroämne är blott ett: *konsten att leva*; göromålen är många – de är lektionerna. Icke hand utan hjärta gör gärning inför Gud.

Låt ditt liv samvetsgrant uttrycka den sanning du nu vet; mer kräves icke den gången. Och där du icke kan hålla sanningens görande, håll då dess förlåtande.....

Ja, gå i skola! Sak samma om du befäller över miljoner eller du sopar andras golv! Havet avspeglar *hela* solen, droppen likaså. Blott trohet på *din* post! För Gud är kvaliteten n:r 1. - Alltså: där du är ställd drag valuta av allt för tillväxt och förädling av din invärtes människa. Tvinga allt att arbeta *på* och *för* dig. Ty blott det arbete som får arbeta på min förbättring, är *arbete*; allt annat är blott det förfäande slaveriet för kläder och föda eller ett sående i köttet; och - skörden är förgängelse. Summa: *I allt du har för hand, lägg hand vid dig själv!* - det är livets grundlag, det är evangelii lag.

(Uppsatser och tankar s. 33-35)

Min broder

Fåfänglighetens dårar, huru länge viljen I mäta människovärdet efter rock och manér! Guds bilden hos vår nästa är den måttstock, med vilken Gud mäter oss. Samma värde som *vi* sätter på den, samma värde sätter *Gud* på oss. Så stor som min broder är inför mig, så stor är jag inför Gud. Där *jag* ställer min nästa, där ställer *Gud* mig (Matt 5:22-26; 6:14-15). - Med den dom, varmed du dömer, skall du dömas; med det mått, varmed du mäter, skall du mätas.

(Uppsatser och tankar s. 7-8)

Om övervinnandet

Lejonet har icke övervunnit i vårt ställe, så att vi skola *slippa* att övervinna; utan i vårt ställe, så att vi skola *kunna* övervinna genom honom.

(Andens Lag, s. 101 & pdf Kap. 3, s. 4)

Felet är att du icke släpper upp dig för "Andens Lag", som är evangelium. Du vill själv vara lejonet; och därför går ditt övervinnande ideligen sönder, så att du "ligger där". Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren, så att du i sanning blir "icke-övervinnaren", innan du kan bli övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet, så blir du lejonet. Därpå hänger det. – Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpmänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker.

(Andens Lag, s.674 & pdf Kap. 9, s. 2)

6. Om egot

Om egots eller syndsjälvet död

Besinna nu först vad det är att *bli* en riktig kristen. Inom varje människohjärta skall golgatastriden upprepas (Rom 6:5-6). Herren stormar syndsjälvet därinne. Det blir jäsningstider, då det onda pöser upp; eldstrider, då slagget stiger ovanpå och flyter ut; översvämningstider, då synden flödar över alla bräddar. Hjärtat blir som en rubbad myrstack, där alla invånare draga i härnad mot fridstöraren; som ett hotat ormbo, där allt fräser och sprutar etter. Intet syndsjälv går i döden utan kamp, en kamp, hård och långvarig i mån av dess styrka. Innan en människa, i biblisk mening, fattar försonarens hand, slår hon först in spiken i densamma. Innan hon tager emot nådens krona, kröner hon sin frälsare med törne. Hon nedlägger intet vapen, förrän hon på något sätt avbrutit det mot hans omätliga tålmod och kärlek. Så förfärande är hjärtats ondska; ett argt och illfundigt ting utöver alla ting.....

(Uppsatser och tankar s. 28)

Besinna så vad det är att *vara* en kristen. Stormningen av syndsjälvet upprepas tid efter annan i tilltagande omfång och djup alltefter behov. På knä skall syndaren inför Gud. Kosta nu vad det vill. Här fjäskas intet. Barmhärtighet mot syndsjälvet fanns aldrig hos Gud..

(Uppsatser och tankar s. 29)

Genom död till liv – det är nådens väg. Tron är självet ”själv-mord”. Då Abraham satte kniven på Isaks bröst, genomborrade han sitt eget hjärta. Detta var meningen. Isaksoffret är självoffret. Vi har dödat vårt sanna jag genom synden; vi måste döda vårt falska jag genom nåden. Det är frälsningen.

(Uppsatser och tankar s. 31)

Om den falska medelpunkten

”Jag är världens ljus”, solen i andens värld. Att följa Gud är alltså att byta medelpunkt. Den falska naturlagen är planetbanan kring egenviljan, det falska själv-livets medelpunkt och sol. Den sanna naturlagen är stjärnedansen kring himlakärlekens fixstjärna, andarnas sol.

(Jesu lära, s. 27)

Om bundenheten vid jorden

I över tusen år har skökopaddan stått på de flesta predikstolar i Europa. Hon har predikats in hos de kristna folken. Vi födas med paddan i vårt blod. Det känna vi ock. Vi ha länge svårt för att gripas av verklig himmelslust och evighetsallvar. Paddbundenheten vid jorden och världen, tingen och tiden, vill länge sitta i och hålla oss i ett slött, dött och vidrigt nedanefter.

Människa, du måste i Andens skola lära dig att se paddan hos dig själv och hos andra. Och du måste ovillkorligen byta bort henne mot duvan. Och det sker blott i en verklig födelse från ovan.

(De tre fasta frälsningsorden, s. 14-15)

7. Vilddjuret och det onda

Om det ondas funktion och syfte

Det är ett gammalt ord: "allting känns av sin motsats". Och det har sin tillämpning även här. Då människorna icke vill lära känna den Gode, då måste de lära känna hans motsats, som är den Onde. Då de icke vilja subjektivera eller i sitt liv omsätta anden från ovan, då måste de subjektivera mot-anden från nedan; då de icke vilja tillbedja Gud, då måste de tillbedja Satan. Men allt detta sker: icke för att de i tid och evighet skola tillhöra Satan, utan för att de av hans bittra motväsen skola drivas till Gud. Och så måste den Onde i allt vad han talar och gör innerst och ytterst predika om den Gode och föra människorna till honom. När Satan utfört sin världsplan och hela hans värld ligger krossad i spillror, då har han, *på sitt sätt*, fört alla folk till Gud och lagt dem på knä inför honom i tusen år.

(Andens Lag, s. 973-74 & pdf Kap. 10, s. 35)

Om det ondas verkliga gestalt

Ty det ondas verkliga gestalt är en hemlighet (2 Tess 2:7) – det tror man först, då det är för sent – en hemlighet, som rör sig i hjärtanas värld med djup fördoldhet och satanisk klokhet, en hemlighet som de flesta aldrig se, ty de vilja icke se, och de kunna icke se, ty dårskapens, den äkta korskristendomens salva saknas. Men ondskan mognar så småningom under den förföriska ytan. Och så kommer hon fram, säger Paulus, med sitt förföriska fyrspann: lögnens kraft, lögnens tecken, lögnens under och lögnens bedrägeri (2 Tess 2:9-10).

(Uppsatser och tankar, s. 57)

Världen ligger i den Allsmäktiges hand, icke i händerna på onda makter. De spela blott den vanmäktiges roll, under det att den Allsmäktige "ler åt dem och begabbar dem". Syndens makt är vanmakt; och hennes tid är blott en liten tid. Hon svävar fram som en dimma under fästet; men om "42 månader" är hon skingrad och upplöst av kristallens strålar. Gör icke mer av det onda än vad det är. Ty inför Gud är det blott den löjliga flugan, som tagit sig för att omkullsurra berget. Le den Allsmäktiges leende åt det lilla, stormodiga kräket.

(Andens Lag, s. 10 & pdf Kap. 1, s. 6)

Om trolldom

Vad menas då med trolldom? Eller: vari består dess väsen? Jo, det består i allmänhet däri, *att människan försöker vinna ett visst mål med förbigående av Gud och av de naturlagar han givit för att nå detta mål och alltså med mot-andens och mot-lagarnas tillhjälp*.

(Andens Lag, s. 1002 & pdf Kap. 10, s. 52)

8. Om förfalskningen av kristendomen

Om den falska kristna vägen

...ett farligt förbigående av den gudomliga frälsningsordningen i trångport och smalväg; ett ödesdigert förakt för Guds rikes växtlagar, enligt vilka nåden följer utvecklingens stilla och säkra gång i jordberedning, sående, groende, brodd, strå, ax och fullbordat vete i axet (Mark 4:26-29); ett lättjefullt slå-sig-till-ro på evangelii känslobegynnelse utan att fortskrida till dess nyskapelse av hjärta och liv. Det är en äcklig och ohygglig kurtis med världsanden; ett ormartat ringlande kring det gamla evangeliet för att få bort dess köttdräpande förargelse och världsmördande dårskap och därmed kristendomen själv.

(Uppsatser och tankar s. 56)

Det budlösa evangeliet

Jesus varnade för att upplösa ens det minsta bud och lära människorna sådant, men man har upplöst alla Guds bud i deras eviga evangeliegrund, och nu är snart hela folket upplöst i grund. Och vi ha att motse ett folkfördärv vartill få kristna länder kan uppvisa maken. Ty i vårt land har det budlösa evangeliet gått fram mera hejdlöst än på många andra ställen.

(Andens Lag, s. 320 & pdf Kap. 5, s. 63)

Om falsk säkerhet

Och märkte du, hur tvärsäkra människorna är? Hur fria de går från vishetens fruktan? Hur avslutad och viss deras salighet står? Hur rädda de är för behövlig och hälsosam oro? Hur ivrigt de söka med styckad sanning försvara sin ställning? De hava druckit ur dvalans kalk, dvaladryck vilja de ha, dvaladryck måste de då få.

Aldrig har ännu en dag randats över vår jord med så många faror som *vår* dag. Och aldrig har jorden haft så många fallgropar eller varit så tusenflätad av ormar som nu.....

Därför, o människa, så sant din själ är dig dyr och din evighet värd någonting – så se upp! Var lärjunge hos mästaren på gammalt, enfaldigt vis! Bliv i hans ord så, att de får bli i dig. Så enkelt är det....

(Uppsatser och tankar s. 58-59)

Om lättlivet

Fly det andliga lättlivet, det ”kristliga” fladdret, den fördärvliga leken på sanningens yta, det ihåliga talet om, men icke ur Kristus, det välmenande mångahanda och myckna, som snuddar vid allt och har ingen livsbehållning av något! Hellre litet och väl än mycket och illa! - Fly den förgiftade läran om nåden som ormligt slingrar utanpå och aldrig förer in i nådens frälsande lagväsen – andelagsväsendet (Rom 8:2) – till seger över synd och död.

(Uppsatser och tankar, Nu- och nog-nådens liv, s. 29)

..men skökoproteten inhöljer henne (människan) så fint i tvåhornsskenet och smörjer in henne så väl i det budlösa och ofödda ”smetevangeliet”, så att hon pöser upp till människostorhet inför vilken Gud i himmelen blir ingenting...”

(Andens Lag, s. 929-30 & pdf Kap. 10, s. 8)

Om den budlösa nåden

“Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig.”

Denna fruktan för Gud är totalt förfuskad genom en falsk lära om Guds nåd och om hans vrede. Man har gjort sig en budlös nåd, som för vid sidan av bud-evangeliet i arken. Den nåden har gjort människorna okynniga. Deras Gud ska vara en fader som blundar för deras slarviga liv och som dagligen står på tå och passar upp på dem.

Okynnesnåden, som är det budlösa evangeliet, har i grund förslöat människorna. Se t ex på vår statssköka. Hon tar sig en gudelig min och ställer sig lika oskyldig till vårt folks fördärv som det barn, vilket föddes i natt. Ja, även många av de troende i statskyrkan, t o m flera av de bättre och bästa, vill helst att det ska tigas med kyrkans synder i forntid och nutid. Men en sådan tystnad är icke fruktan för Gud, utan en okynneslek med Gud. Ty skall det bli bättre, då måste man gå till roten med eländet och göra sig redo för i vilket historiskt sammanhang man står. Man måste ta reda på de rötter i det förflutna, ur vilka den förfärande växt och frukt träder fram, som nu hotar vårt folk med undergång.

(Guds Vredes Skålar s. 60-61)

Om falsk kristendom

Men se nu detta förskräckliga. I allt detta ideliga "Jesus"-väsen fanns det icke en skymt av Jesus. Det betyder han starkt: "Jag har aldrig känt eder". De voro alltså helt och hållet okända av Jesus, och Jesus var helt och hållet okänd av dem.

Vad var det då för en "Jesus", som dessa förvillade hade? Jo, det var den falske Jesus, som alltid är den *tubudslöse* Jesus. Just det säger han dem i dessa förskräckliga ord: "*gå bort ifrån mig, I ogärningsmän*". (I grundtexten står så: "*gå bort ifrån mig, I som verken laglösheten*".

(Andens Lag, s. 949 & pdf Kap. 10, s. 20)

Så förskräckliga faror finns det på det andliga området. *Ja, där finnas de största faror på vår jord.* Men för dem äro flertalet troende alldeles blinda. Blott det "*låter*" kristligt, så tager man det för gott. Blott namnet Jesus flödar i tal och skrift, så är man säker. Man har ingen aning om, att just under namnet Jesus komma de fasansfullaste faror. Vadan denna lättrogenhet, blindhet och brist på prövningsförmåga? Jo, man är förstabudslös, och så har man ingen blick för det förstabudslösa. O, vilken flod av förstabudslöshet här vältrar sig fram under detta ideliga "Jesus, Jesus, Jesus"!

(Andens Lag, s. 950 & pdf Kap. 10, s. 21)

Just detta "kroppsliga och synbara" är det "allt" som måste släppas för att få Gud "Allt". I annat fall blir det en tro i vilken hjärtat icke är med, och det är just sköko-, padd- och trolldomstron. –

Människa, hur vill du mottaga Gud "Allt" med en hand som är full av det synliga och förgängliga "allt"? Med fyra fingrar håller du krampaktigt fast kring detta "allt", och blott lingfingret öppnar du till hälften för Gud "Allt". Och detta kallar du tro.....

(De sju domstolarna, s. 68)

Guds frälsningsplan och förfalskningen av denna

Men denna oerhörda förvändhet, varigenom kristendomen blev världsfördärvande i stället för världsfrälsande, kom givetvis icke så som en överraskning för Gud. Han hade naturligtvis förutsett både den judiska skökans grundläggande synd och den kristna skökans fortsättning av densamma och inrättat frälsningsplanen därefter. Det se vi ju ock på många ställen i Skriften vid sidan av sådana, som med väldig kraft framhålla frälsningens normala väg och som hota *dem* med förfärande ansvar och straff, vilka rubba denna väg. Men han hade icke förutsett skökans synd såsom *nödvändig*, lika litet som han förutsett Evas synd såsom *nödvändig*. *Detta skola vi orubbligen hålla fast. Ty i annat fall blir ju synd icke synd, och det abnormala i utvecklingen blir icke det abnormala, utan det normala. Och därmed är skuldmedvetandet försvunnet.* Just så har det gått; just så tager skökan saken. Hon är den normala utvecklingen. Det påstår hon ideligen och med förfärande avgrundskraft.

(Andens Lag, s.1208 & pdf Kap. 12, s. 47)

Om tidsenlig kristendom och gränsen mellan Lamm och vilddjur

Lammet och vilddjuret är alltså de skarpaste motsatser som finns. Ty de är himmelsk och jordisk ande, Guds och satans ande.

På denna motsats hänger hela kristendomens tillvaro på jorden. Den skall därför sekundligen, oryggligen och intill blods hållas vid makt i lära och liv. Ty annars flyter kristendom och värld tillsammans. Och det är just detta de har gjort. Och denna blandning är skökan som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförförelsen i

vårt världsrrike.

Lammet skall vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande som Lammet vill och måste giva i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla; men den *stannar* också aldrig vid det gamla, gör den det, så dör den. Den måste ta fram nytt och gammalt, det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står även det under utvecklingens: "Rulla!"

Det i sanning moderna evangeliet är alltså det som kommer med en förnyad kraftande, den där avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderna världssanden.

(Andens Lag, s. 118-19 & pdf Kap. 4, s. 6)

9. Livsvisdom

Om den sanna glädjen

Vår olycka består däri att vi förlorat förmågan att glädjas: världen är rik på glädjeämnen; men skilda från Gud i vår själviska livsrot, skiljer vi allt ifrån honom; och så varder glädjen blott sinande droppar i livets sand och ett listigt lockbete på sorgernas krok.

(Uppsatser och tankar s. 43-44)

Om denna tids ytlighet och pladder

Hjärtat är tomt och älskar tomhetens ord. Världen är full av bullrande tal. Och dess bedövande larm gör människan sanslös.

Fladdrande tunga för in i sken. Och nyfiket öra begär prat. Och så löddras fram med fåfängliga ord en fåfänglighetens ordvärld, ihåliga själars naturliga element. Där ätes yta och drickes lögn. Där drömmes och spelas "stor". Och man går drucken på ett gungfly.

(Uppsatser och tankar s. 41)

Om livets nyckel

Alltså, var är nyckeln? Den är liv. Eller rättare sagt, den är hunger och törst efter liv, efter att kunna göra Guds vilja, att kunna säga nej till allt ont och ja till allt gott, hunger och törst efter att kunna *leva*. Men hunger och törst är ju liv, ty blott en *levande* kan hungra och törsta.

(Jesu lära, s. 18)

Samvetet och livets sanning

Varje i liv omsatt sanning – till en början den naturliga samvetssanningen – blir ett tänt ljus, som sprider sken till andra sanningar, vilka man nu först ser och förstår. Då nu dessa övas, blir de nya ljus till andra sanningar o s v. "Om I förbliven i mina ord, skolen I förstå sanningen" (Joh 8:31-32). Sanningens övning och efterföljd är alltjämt den enda nyckeln till densamma. Blott så långt jag lever sanningen, förstår jag den.

(Jesu lära, s. 27)

Om offerlagen och livets mening

Och Guds vilja eller offerlagen ha vi alla i vårt hjärta. Där har Gud, o människa, redan i skapelsen intalat sitt nej till allt ont och sitt ja till allt gott. Detta nej och detta ja är vårt väsens grundton, grundlag, vår högsta självbevarelsedrift. Och varje vaket samvete säger att de två gudsorden är skrivna därinne.

(Jesu lära, s. 17)

Om vetekornsgåtan

Alla föds vi som ”kornmänniskor”. Alla ligger vi av naturen i kornboden. Där blir de flesta liggande. Det myllrar och vimlar överallt av ”magasinerade” kornmän och kornkvinnor, de osådda och ogrodda mångmiljonernas skara.

Men livets gåta är just vetekornsgåtan. Och den löses blott praktiskt. Och det sker så:

Älska sanningen – och du ”faller i jorden”!

Älska full och hel frälsningssanning – och du blir sådd, sådd i Gud och hans nåd!

Gör sanningen – och du ”gror”. Du gror in dig i Gud och i hans frälsande livsnåd, som är nyskapelsens nåd och verk (Ef 2:8-10).

Älska Gud av *allt* ditt hjärta och av *all* din själ, och älska din nästa som dig själv! Då växer du i Gud och bär frukt i hans nåd!

(Uppsatser och tankar, Sändebrev nr.15, s. 61)

Om vishetens fruktan och hälsosam oro

Och märkte du hur tvärsäkra människorna är? Hur fria de går från vishetens fruktan? Hur avslutad och viss deras salighet står? Hur rädda de är för behövlig och hälsosam oro? Hur ivrigt de med styckad sanning försvarar sin ställning?

(Uppsatser och tankar, s. 58)

Behovet av stillhet

Men utan denna oavlåtliga stamstillhet, stamvila och stamsamling blir människan orolig, febersjuk, dimmig och utmattad. Allt mister sin bärande rot och enande stam och faller sönder i ett lösryckt månggöra, som gör ihjäl henne.

I Guds rike krävs flit, ja all-flit, men aldrig ”brådska”. Ett brådstörteri, som bråkar sönder din stamtro, har Gud aldrig ålagt dig. Till ett arbete – vore det än själars frälsning – vilket gör dig rotlös i evighetens värld, har Gud aldrig kallat dig.

Var och en har fått sitt bestämda trosmått. Utöver det kan du aldrig påräkna Guds hjälp och välsignelse. Mekanismen slår stopp. Din låga flämtar och slocknar. Och du står där blott och sprider lampos.

Och därför måste Gud ofta fräntaga människan all yttre verksamhet för att om möjligt bringa henne till stillhet och sans och reparera den söndertrasade stamtron. För varje fader är barnet dyrare än barnets verk.

-

Oavlätlig stillhet, oavlätlig vila, oavlätlig samling med Kristus i Gud! Då gör du blott det, som frälsar din frälsta själ; allting bottenärligt, grundligt och väl, allting pålitligt och sant, allting troget och vist, i Jesu namn, i det namnets tubudsstillhet, tubudsvila, tubudssamling och tubudsverk, i det namnets rena och renande livsnåd, som renar bort all din synd och brist; och det långt utöver vad du kan begära eller tänka.

(Andens Lag, s. 639-40 & pdf Kap. 8, s. 74)

Om att tillbe Skaparen med läpparna

Man tror sig vara frälst, men är icke frälst. Man tillber Skaparen med läpparna, men hjärtat hänger fast vid det skapade. Man besjunger och beprisar Lammet, men ligger i famnen på vilddjuret, denna världens ande. Sådan är i stort sett hela kristenheten med dess många miljoner människor.

(Guds Vredes Skålar s. 52)

Om helighet och Herrens heliga

Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: “*de hålla Guds bud*”. Och hela Uppenbarelseboken välver sig blott omkring detta: “*Här stå de som hålla Guds bud*”. Det är mot dem som draken

för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga är budens väktare.

(Andens Lag, s. 309 & pdf Kap. 5, s. 56)

Om sjukdomars viktiga funktion

Nyskapelsens *bergväsen* behöver vi i livets stormar; men vi behöver det särskilt i dödens störsjör, som berövar oss allt utom det *gudgjorda*.

-

Detta livs- och bergväsen fullkomnar Gud ofta genom sjukdomarnas dyrbara *dödsverk*, i vilket natursjälens lösgöres ur kroppen och förvandlas till en härlig himmelssjäl såsom puppan förvandlas till fjärl.

(Uppsatser och tankar, Sändebrev nr. 28, s. 103)

10. Om framtiden och värdet av profetior

Om profetior

Profetian framställer det onda i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Men vid dess sida ställer hon alltid det goda såsom oändligt djupare, vidare och högre. Hon målar det svartaste mörker; men hon låter ljus gå upp, för vilket allt mörker flyr. Hon avslöjar hemska makter, men hon visar på en makt i vars hand de blir lätta som agnar.

Profetian är aldrig rädd, aldrig nervös. Hon darrar aldrig. Ty hon står på helig och salig höjd och bor i den värld som icke kan bäva. Därav hennes djupa allvar och majestätiska lugn, hennes vida vyer och säkra blick.

Profetian fyller hjärtat med härlighetens hopp, bekläder hjässan med salighetens hjälm. Hon skärper klarheten i trons ögon, ökar farten i kärlekens vingar, är ljuset i det mörka rummet (2 Petr 1:19), kompassen på livets skepp.

Profetian ställer belätet inför Nebukanessar; men hon låter honom också se den lossnade stenen som rättvisligen krossar all förstabudslös härlighet och makt och mal hela lögn- och skenvärlden till stoft. Men hon stannar icke med att slå ned; hon bygger upp hela världen till ett mångtusenårigt rike, där Gud är **En** och hans namn är **Ett**. Så stort gör han det goda redan i tiden.

(Andens Lag, s. 90 & pdf Kap. 2, s. 20)

Om profetians ande och den visshet som är en oändligt dyrbar skatt

Här stån I, Herrens heliga, inför en sak av högsta vikt. Ty bliven I riktigt förtrogna med profetians ande, så att han såsom segervinnare och brudtärneande bor i eder, då ger han eder en orubblig visshet om ett gott slut både för eder själva och för edert folk. Det må se ut hur mörkt och omöjligt som helst, han trycker dock in i edra andars djup en absolut visshet och tillförsikt om seger och lycklig utgång till sist. Denna profetiska visshet är en oändligt dyrbar skatt särskilt i tider av överflödande synd och brist, nöd och kval, tårar och strid i både edert och folkets liv. Det är just i kraft av denna profetiska trygghet och tillförsikt, som brudtärnorna kan stå sjungande på kristallhavet, mitt under det att land och rike bryts ned i skålarnas oväder och stormar – halleluja! – det är blott vårt kära folks födslökval till evigt brudliv.

(Guds Vredes Skålar s. 29)

Om tusenårsriket

Detta rike skall omfatta alla jordens folk. Det är Kristi världsrike, som inträder då alla djuriska världsriken haft sin tid och fått sin dom. Här är,

i stort sett, hela mänskligheten frälst.

Men detta rike kommer icke till stånd genom ett maktspråk från höjden, lika litet som den enskilda människans frälsning frambringas så. Det kommer icke *emot*, utan *med* mänsklighetens vilja. Det gives såsom ett svar på hennes nödrop efter detsamma.

Ty mänskligheten frälses på samma sätt som den enskilda människan. Samma rikslagar för dem båda; samma förbundsmässiga lagläggning och lagskrivning för dem båda.

(Andens Lag, s. 790 & pdf Kap. 9, s. 71)

11. Om vetenskap

Om förstånd och sant vetande

Kristus kom i världen för att giva oss förstånd (1 Joh 5:20). Och det är förstabuds-förståndet, nämligen att älska Gud av allt förstånd. Och gör vi det, då får vi tillräckligt av förstånd i allt som vi behöver förstå. Och vi får även förstånd i att icke oroa oss över det vi icke förstå, och även förstånd att icke envisas att vilja förstå det vi icke *kunna* förstå. Ty vi har alldeles nog av att sekundligen göra fullt bruk av det vi förstå. Och övat förstånd är enda vägen till ökat förstånd.

Så länge jag blott har behov av att *begripa* allting, så länge begriper jag ingenting. Men då mitt grundbehov är att *behjärta* allting, då begriper jag allting, så långt jag behöver begripa det. Och att behjärta allting, det är att älska Gud över alla ting. Sätter jag huvudet före, då kommer jag ingen väg; men sätter jag hjärtat före då kommer jag just *min* väg. Blott i förstabuds-alltet ligger nyckeln till allt.

(Andens Lag, s. 325-26 & pdf Kap. 6, s. 2)

Om de bevis människan vill ha

Ty att det finns en Gud, det kan ingen människa bevisa, hon må vara den frommaste och lärdaste av alla. Blott Gud kan det. Och det sker genom uppenbarelse. Han själv är beviset. Då han uppenbarar sig för människan, då vet hon att han finns; och det med en visshet som ingen kan rubba. Även om hon icke är i stånd att med ord vederlägga den som "bevisar" att han icke finns, så oroar det henne inte alls.

(Andens Lag, s. 545 & pdf Kap. 8, s. 16)

Om besatthet och drakens existens

Nu tror man ganska allmänt att draken icke finns. Den tron är vanlig i tider, som framför andra är drakens tider. Och den tron blir allt allmännare och starkare i samma mån som draken i spetsen för österns barbarer rycker in på jorden. Ty denna inryckning sker genom avelse, havandeskap och födelse, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Och just därmed avlas och födes den tron, att han icke finns. Ingen besatt tror att han är besatt. Det tillhör besatthetens väsen att icke kunna tro det. Så på det andliga området.

I samma mån som människorna bli besatta av österns barbarer, i samma mån blir det dem omöjligt att se sin besatthet och därmed omöjligt att tro på en ond andevärld. Det ligger nu i luften att icke tro på drakens tillvaro. Ty själva luften är havande med drakens ande och skall föda demonrikets hemiska atmosfär.

Och den moderna skökans vetenskapsdankar har letat efter draken överallt, men icke funnit honom, säger de. Ja, undra på det, då I haven blott månljuset, som icke visar någonting sådant det verkligen är.....

(Andens Lag, s. 1149 & pdf Kap. 12, s. 11)

12. Att tuga eller tala

När människan måste tala

Detta lilla Tyatira utgjordes alltså av orubbliga förstlingar på Sions berg. De höll sig rena från Isebels lära och inlade en tydlig och kraftig protest mot densamma. Ty utan en sådan protest hade de icke stått ostraffliga i mönstringens stund.

(Andens Lag, s. 768 & pdf Kap. 9, s. 59)

Men denna renhet från Isebels lära kan ingen fasthålla utan att i rätt stund inlägga en tydlig och kraftig protest mot densamma. Tystnad är här förräderi mot sanningen och vittnar om en syndig fruktan för "bördan" och en ynkelig "ömhet om skinnet". Och till en sådan tystnad hava många Herrens heliga gjort sig skyldiga och därmed förlorat sitt förstlingskap. Och de förfärande följderna av en sådan tystnad se vi överallt. Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas alltmer även bland de troende.

(Andens Lag, s. 771 & pdf Kap. 9, s. 60)

När kritiken vilar på falsk grund

När det t ex i vår statskyrka blir tal om skökan, så pekar man vanligen på den katolska kyrkan och säger: "hon är skökan". Likaså i småkyrkorna. Där pekar man på statskyrkan och säger: "hon är skökan". *Men saken är den, att just det finger som så pekar, är skökofingret.*

(Andens Lag, s. 87 & pdf Kap. 2, s. 18)

13. Det kristna livet och kyrkan

Om att dra människor till kyrkan

Det är icke bristen på modernt kyrkospråk och modernt predikosätt eller modern dogmatik, som "drivit världen ifrån kyrkan". Det är bristen på ande och på den gestaltning och form, i vilka han under varje tid vill giva nytt och gammalt (Matt 13:52). Och ska världsmänniskorna dragas tillbaka till kyrkan, så skall det ske med Andens och kraftens bevisning (1 Kor 2:4). Och vad som icke drages med den, det skall vi icke söka draga med moderniteter. Ty då bliva vi icke de dragande utan de dragna; och båda parter bliva de bedragna. Också ha vi f n icke löfte om en värld, utan blott om de få, som icke är av världen.

(Uppsatser och tankar s. 47)

Om sann och falsk kristendom

Det är innerst draken, som i stort sett har hand om kristendomen på jorden....

Det är innerst Satan, som i stort sett för ordet i hela kristenheten.

(Andens Lag, s. 924-25 & pdf Kap. 10, s. 5)

Om bergskyrkan – den enda kyrka som kan frälsa folken

Och folket känner mycket väl att det i dessa småaktiga troende icke har några konungar och präster som kan föra deras talan inför Gud och framlägga den skriande nöd och den brinnande längtan efter ett bättre liv, som rör sig på botten av folkhjärtat mitt under syndens förfärande raseri och domselände. –

Nej, nej, I troende! Ut ur det vidriga och möglade mångkyrkoväsendet! Upp över alla partiskrankor, både statskyrkliga och småkyrkliga! Upp på Sions berg och in i bergskyrkan, den enda som *kan* och *skall* frälsa folken! Upp ur träsket och ur lamm-padderiet,

och ända upp på kristallhavet inför det gyllene altaret! Där haven I "kyrkan", som består av alla heliga i himmel och på jord. Där haven I det stora bönemötet dagligen och sekundligen och det stora böneämnet: hela världens frälsning. Till detta möte lyssnar den Allsmäktige, och efter dess böner styr han världen.

(Guds Vredes Skålar s.108)

Om Solkvinnan och Bergsförsamlingen

Solkvinnan (bergsförsamlingen) finns i alla kyrkor, både stora och små. Det är hon som träder fram på världens skådeplats då Babel fallit och kyrkan fått sin dom (Upp 19:1-8). Det är åt henne det bliver givet att i fullaste mening kläda sig i himmelens "byssus, det glänsande och rena" (v.8). Det är denna "byssus-kvinna", som intill blods på Harmageddon skall inför jordens "demoniska konungar och folk" bjuda respekt för det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, vilket skökan utrotat hos alla folk (Andens Lag, s. 1174 o 1179).

(De sju domstolarna, s. 61)

14. Om den yttersta tiden

Att stå pelare under den onda tiden

Men förstlingsskapet kostar i sanning någonting. Det har kostat många tusen heligas blod och kommer att göra det. Att bliva och vara en verklig förbundsmässig övervinnare under den lilla onda tiden, som är djävulens tid (Upp 12:12), då "hela världen är fången i den onde" och då himmelens *ve* hänger tungt över "jorden och havet", där vilddjuret och skökan hava makten över alla folk – *det* är ingen småsak *det*. Det kostar någonting, ja ett pris som världen och flertalet troende aldrig vilja giva. Ty det kostar hela det själviska livet in i dess innersta gömslen och grund och ställer människan såsom världens avskum och avskrap och såsom stenen på vilken vilddjuret och i synnerhet skökan trampar, sparkar och spottar. Men *den* som står pelare under de 42 månaderna, han skall stå pelare i "1000 år" och i otaliga evigheter. Kostar det så smakar det. De sju löftena äro nåd, men ock lön. Det var om dem som Johannes sade: "Sen till att I fån full lön."

(Andens Lag, s. 681 & pdf Kap. 9, s. 6)

Om Harmageddon - världens och den enskildes

Och när de besatta padd-apostlarna i hela världen nått detta mål hos alla folk, då är hela världen andligen samlad på det andliga Harmageddon, som ligger i alla land, där striden står på liv och död mellan kristendom och anti-kristendom, mellan gudsriket och satansriket, mellan duvodömet och paddömet. Hur söndersliten och oenig denna padd-värld än är, i ett är hon fullkomligt enig: i hatet mot Gud, hans bud och hans heliga och i förödelsen av dem.

Herrens heliga blir alltså icke fritagna från striden på Harmageddon eller upptagna före densamma. Nej, den skola de genomkämpa.

Och nu lössläpps alla jordens vindar, som är Guds domar, och som hållits tillbaka av de fyra änglarna, ända tills den siste av förstlingarnas skara blivit tecknad på Harmageddon. Och nu griper den Allsmäktiges heliga vrede den gudlösa och antikristiska världen med domar så fasansfulla att deras like aldrig skådats på jorden. Nu krossas denna värld *till livs eller till döds*.

(Andens Lag, s. 1056-57 & pdf Kap. 10, s. 85)

Människan – demonrikets verkliga gud

Men allt detta sker under sken av att göra människorna till *sanna* människor. Den gamle och listige ormen är alltså med; men han ligger fördold under det nya skenet och gör människan till en jord- och träskkrypande padda, under det att hon tror sig vara jordens gud.

(Andens Lag, s. 928 & pdf Kap. 10, s. 7)

Om det sjunde världariket som är demonriket

Och så blir det sjunde världariket, som är paddriket, ett gränslöst sönderslitet och olyckligt rike. Blott i en sak bliva alla ense: *i utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.*

(Andens Lag, s. 998-99 & pdf Kap. 10, s. 50)

Drakens strid mot de kvarblivna ättlingarna

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? Den frågan satte vi som överskrift. Och nu ha vi sett att detta kännetecken består däri att de hålla Guds bud, vilket är detsamma som att de hava eller frambära Jesu vittnesbörd, vilket åter är detsamma som att de hava profetians ande.

(Andens Lag, s. 1227 & pdf Kap. 12, s. 58)

“Draken gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och har Jesu vittnesbörd.” (Upp 12:17) Detta är i sanning ett hemskt ord. Ty det säger oss att draken nu kommit så långt att han icke har några andra att föra krig emot än de kvarblivna ättlingarna. Blott dem gäller kriget såsom vi se. Och varför? Jo, ty de håller Guds bud och frambär Jesu vittnesbörd. Därför skola de bekrigas. Det är alltså icke de “kristna” som draken vill åt, utan *de* kristna som håller Guds bud. Det är icke “kristendomen” som han vill utrota, utan *den* kristendom som består i budhållning. Det är icke “evangelium” som är hans stötesten, *det* evangelium som är “Andens Lag” i liv och lära. Allt annat har han på sin sida, och det behöver icke bekrigas.

(Andens Lag, s. 1228 & pdf Kap. 12, s. 59)

Jo, ur havet uppstiger vilddjuret nr.1 och ur jorden uppstiger vilddjuret nr.2, som under det 6:e världariket är skökoprofeten. Det är alltså genom dem som han skall föra det nya kriget, nämligen kriget mot de kvarblivna ättlingarna. Hans krigshär består alltså av hela vilddjursmänskligheten och hela skökomänskligheten och i all synnerhet av den senare. Det är alltså icke småsaker som I förskingrade ättlingar har emot er. Och vad gäller striden? Jo, edert höga kännetecken. Draken strider blott mot dem som håller Guds bud eller har Jesu vittnesbörd eller har profetians ande. *Blott mot dem som vittna tidsenligt eller som angriper honom tidsenligt, strider han; de andra låter han vara ifred, ty dem har han på sin sida.*

(Andens Lag, s. 1229 & pdf Kap. 12, s. 59)

Alltså för draken det nya kriget med en förunderlig klokhets och med en djupsinnig list. Då han såg att han icke såsom uppenbar fiende till kristendomen kunde utrota densamma från jorden, då beslöt han att själv bli kristen. Han tog dopet, lät inskriva sig i kyrkoboken, blev konfirmerad och gick till nattvarden, satt flitigt i kyrkan och bad och sjöng och tackade Gud för sin frälsning. Ja, draken blev påve, kardinal, biskop, präst, predikant, kyrkvärd, klockare och kyrkvaktare mm. Han helt enkelt tog hand om kristendomen och blev överallt dess målsman, försvarare och sakförare. Och varför? Jo, för att med kristendom utrota kristendomen från jorden. Har du sett maken till list? Nu förstår du varför profetian så flitigt kallar Satan för draken och ormen.

Och hur allmänt och grundligt han lyckats göra slut på kristendomen genom att själv bli kristen, det visar hans kristna världsvälde,

skandalväldet i Guds namn. Och så har han blott att bekriga den “heliga kvarlevan”, de budhållande ättlingarna som är förskingrade i det världsbehärskande skökodömet. Och mot dem strider han genom kristendomen, genom det lagstadgade eller hävdvunna skökoevangeliet i lära och liv. Så listig och klok är “denna världens Gud”, och så grundligt har han dragit hela världen vid näsan genom att låta kristna sig.....

(Andens Lag, s. 1230-31 & pdf Kap. 12, s. 60)

Om den yttersta följden av egenviljan

Och i sinom tid församlar sig vår överhet och vårt folk på det svenska Harmageddon för att totalt utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Där når förstabudssynden och förstabudsbölden sin mognad. Men nu slår etterbölden ut i otaliga varbölder. Allt upplöses i en allmän sårnad. Hela samhället med familjer, lagar och ordning drunknar i sår- och varmassan. Ty var och en följer blott sin egen lag: den djuriska, djävulska och sataniska egenviljan. Se där straffet för att gudsviljan i den utställda arken icke blev sedd och behjärtad.

(Guds Vredes Skålar s. 57)

Varför Gud måste överge världen

Världen har övergett Gud och hans bud och då måste han överge världen och överlämna henne åt sig själv, så att hon får köra så grundligt i kras på sin själviska väg, att hon äntligen stannar inför Gud och söker hjälp hos honom.

Denna förfärande gudsövergivenhet är det enda medlet till världens räddning, då alla andra medel visat sig fruktlösa. Ty hela världen är och blir alltmer yrgalen och blind. Att få henne att se den utställda arken är omöjligt, ty ”hela världen ser med förundran efter vilddjuret och tillbeder det”. Människorna tjasas av djurets väldiga härlighet och makt och frågar i trots: “Vem är lik vilddjuret och vem förmår strida mot det?” (Upp 13:3-4). Och så måste då världen få löpa djurbanan ut, så att hon får nog av det kära djuret.

(Guds Vredes Skålar s. 42)

Om de förstabudsevangelister som skall komma

Men vad det lider så skall det betryckta och hånade förstabudsdömet i alla kyrkor bedja fram och föda fram gudasända förstabudsevangelister med läppar bestrukna av det “glödande kolet” (Jes 6:5-8). Och de behövas just i de förödelsens paddtider, som nu bryta in och som ängeln signalerar i vår text. Och när dessa glödande förstabudsevangelister komma, då skola de som då leva få höra rösten, den hela, fulla och höga. Då krympa jorden och världen och alla dess ting ihop till blott det nödvändiga på “den stora bedrövelsens” pilgrimsfärd. Då bryter det eviga in i tiden – på förstabudsvis; himmelen stiger ned till jorden -- på förstabudsvis; de heliga klädas i apostolisk förstabudsdräkt, byssusdräkten, den strålande, rena och fina, rustningen till Harmageddons strid, striden om just det första budet från himmelens mitt. *Det* budet skola de heliga då rädda, ja med marter och blod rädda det åt just den mänsklighet i vars vilddjursklor de blöda med budet i hjärta och sinnen, och därmed rädda själva den mänsklighet, som till sist på sina knän skall ropa till Gud om just ängelns eviga evangelium, budet med all världens enda räddning i sig. Amen.

(Andens Lag, s. 1079 & pdf Kap. 11, s. 11)

15. Om Gud och samarbetet med Gud

Om samarbetet mellan Gud och människan

Och lägg märke till hur starkt han betonar även människans verk. Hon skall arbeta med fruktan och bävan på sin själs frälsning från början och alltigenom. Men detta arbete har skökan avskaffat i vida kretsar i alla kyrkor, både stora och små. Människorna kan icke mer frukta och bäva. De är förslöade, sövda och fördärvade av det budlösa, nedprutade och förgiftade skökoevangeliet, med vilket man i århundraden kurtiserat den gamle Adam. De kan icke mer gripas av ett genomgripande frälsningsallvar. Och då är de odugliga till tron, som är den mest genomgripande och allvarligaste sak på hela vår jord.

(Andens Lag, s. 563 & pdf Kap. 8, s. 27)

Ensam med Gud

Blott den som lär sig att i ljuvt och lett stå ensam med Gud, han kan stå ensam med Honom i evig härlighet. Detta allvarliga ensam-väsen antydes i löftet genom detta tillägg: "och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son", nämligen så som han är skapad och kallad att vara min son, ty Gud har icke två söner lika. I paradiset får ingen finnas, som blott är lik alla andra. Där är intet rum för dubletter. Ty sådana hava intet nytt från Gud att giva de andra.

Var rädd om dig själv, så att du blir det själv, vartill du är skapad. Och ditt sanna själv får du ut av Gud blott såsom barn, tjänare och dräng.

(Andens Lag, s. 913 & pdf Kap. 9, s. 145)

Om nödvändig underkastelse under Gud

Ja, just detta dunkel-ve, som kräver absolut underkastelse under Gud *utan* att förstå, *utan* att begripa, *utan* att fundera eller resonera, är själva udden i de heligas lidande, ja veets djupaste ve-korsets bittraste kors, som dödar natursjälvet i dess innersta grund och utföder det till ett uppståndelsesjälvt, för vilket alla jordens, himlens och helvetets gåtor lösas. Ingen teori, ingen lära löser världssmärtans problem. Lösningen kommer i gestalten av uppståndelsens härliga barn i uppståndelsens härliga värld.

(Andens Lag, s. 972-3 & pdf Kap. 9, s. 34)

Om Gudsnamnet "Jag är"

Namnet "Jag är" på den sionistiska pannan är beviset för kristendomens sanning. Smyrnapanan bevisade den, Antipas-pannan också. Såg världen sådana pannor på alla dem, som så högljutt kalla sig "Guds barn", då vore icke den antikristiska pannan så allmänt fräck som den nu är. Men skökan har slarvat bort namnet "Jag är". Ty hon lägger den personliga frälsningen utanför det födda namnet, där det i tid och evighet aldrig ligger. Därav dessa namnlösa pannor i miljontal i det stora skökodömet, som är ett helt världsdöme.

(Andens Lag, s. 756 & pdf Kap. 9, s. 51)

16. Om bön

Om böneämnet på det stora bönemötet

Vad är då böneämnet på det stora bönemötet? Ingenting annat än hela världens frälsning från det världsfördärvande vilddjuret. Och därför beds det i första hand om domarnas eld, som förtär detta djur, ja just om den "förtärande eldslåga", som enligt det anförda stället hos Jesaja (Jes 30:30) förtärde det gamla Assur.

(Guds Vredes Skålar s.106)

Vad lär vi nu av allt detta? Jo, att de troendes största böneämne skall vara folk- och världsfrälsningen.

Här brister det fruktansvärt hos dem. Det hålls årligen i vårt land tusentals bönemöten med snart sagt otaliga böneämnen. Men var är bönemötet på kristallhavet, var är böneämnet: folkets och hela världens frälsning?

Man har organiserat sig i mångkyrkogrupper av troende. Och varje sådan grupp tror sig vara självskriven till himlen, men folket därutanför, som icke vill gå in i denna grupp, förskrives till helvetet.

Vadan denna kortsynta blick och detta trånga hjärta, som aldrig når utanför den lilla klicken? Jo, de har sin grund i brist på arkens eviga förstabuds-evangelium. Man känner icke den överjordiska och övervärldsliga förstabudskärleken, som aldrig nöjer sig med mindre i sin famn än hela folket, hela världen. Detta är kristallkärleken på kristallhavet. För den ligger folket frälst och kristallklart många tusen år innan det blir frälst.

(Guds Vredes Skålar s. 107-108)

När behovet av Bergspredikans rättfärdighet blivit ett livsbehov

Icke förrän människan slutar upp med det klibbiga själv-pjäsket och vänder det förgudade själv-majestätet ryggen, och behovet av Bergspredikans rättfärdighet blivit ett så brännande livsbehov, att man icke kan leva och finnas till den förutan – icke förr lämnar den sin plats som port. Ty Bergspredikan är himmelrikets pärla och skatt och kostar allt vi äga. Men då jord och värld, skatter och ära, själv-jag och själv-vilja smälta till intet som strå i eld och hela människan går upp i detta: Herre, giv mig mat och dryck, och gör mig ny ifrån roten, fräls min själ, ty jag hänger över kanten till evig död och jag måste sjunka däri, om du icke skänker mig ett nytt hjärta, en ny vilja och allt detta av nåd – då vänder Bergspredikan till förlåtelsens blodsida och släcker törsten och nyfödelsens budsida och stillar hungern. Ty så ser evangelium ut, och så såg profeten det: Detta är det förbund, som jag skall upprätta med dem efter dessa dagar:

Jag skall giva mina lagar i deras hjärtan och inskriva dem i deras sinnen, och deras synder och deras överträdelser skall jag icke mer komma ihåg (Hebr 10:16-17; Jer 31:33 f.).

(Jesu lära, s. 73)

Citaten har sammanställts och rubricerats av Klas L.